

Vapaudenhenkinen kunnallispolitiikka ja radikaali
ohjelma

Eirik Eigliad
suom. Jussi Haverinen

28. elokuuta 2009

Vapaudenhenkinen kunnallispolitiikka ja radikaali ohjelma

Nykypäivänä kun julkinen luottamus perinteiseen politiikkaa vaikuttaa saapuneen pohjaan, perinteiset radikaalit ideologiat menettävät vakaata tahtia merkitystään ja seuraajiaan, sekä ne ovat kyvyttömiä tarjoamaan teoreettista ohjausta ja käytännöllistä inspiraatiota uusille sukupolville. Huolimatta viime vuosien radikaalien julkisten aloitteiden ja demokraattisen osanoton kokeilujen palaamisesta, vaikuttaa siltä että ideologinen rappeutuminen, joka on tapahtunut vasemmistossa on tuottanut radikaalin teorian tyhjiön. Tämän seurauksena uusilta julkisilta liikkeiltä ja radikaaleilta aloitteilta — jotka hylkäävät lahkolaisen vasemmiston ja sen kivettyneet dogmat — vaikuttaa puuttuvan syvällisemmät poliittiset ajatukset ja näkemykset sekä tämän takia tietämys suunnasta. Tärkeiden poliittisten ajatusten löytäminen, jotka voivat ohjata uusia julkisia liikkeitä markkinayhteiskunnan rajoitteiden *ylitse*, on vastuu joka on kaikilla nykypäivän radikaaleilla; itseasiassa, se on ratkaisevan tärkeä haaste, joka tulee määrittämään sen onko meillä mitään toivoa uuden ja oikeasti vapaudenhenkisen vasemmiston elvyttämisestä.

Kommunalismi, kuten Murray Bookchin sen on kehittänyt, edustaa käytökelpoista poliittista filosofiaa ajallemme. Se on hiottu hänen kattavissa kirjoituksissaan yhteiskuntaekologiasta, urbaanista politiikasta, luonnonfilosofiasta ja radikaalista teoriasta ja se edustaa “kritiikkiä hierarkisesta ja kapitalistisesta yhteiskunnasta sellaisenaan.” Jyrkässä kontrastissa “postmodernille” relativismille, joka on eklektisen oikukasta, sekä mystiselle ekologialle, ja sen reduktioniselle kuvittelulle, kommunalismi pyrkii luomaan johdonmukaisen joukon ajatuksia, rakentaen valistuksen ajatuksille sekä sosialististen ja vapaudenhenkisten perinteiden päälle. Sen synteesi on luonut huomattavan tuoreen ideologisen vaihtoehdon, joka on vallankumouksellinen mutta silti demokraattinen; ekologinen ja silti maallinen; sosialistinen ja silti hierarkiaton; vapaudenhenkinen ja silti poliittinen; sekä näkemyksellinen, mutta kuitenkin hyvin käytännöllinen. Sellaisenaan se on yritys pelastaa ja edistää valistuksen kamppailua *järkevän* yhteiskunnan puolesta — joka tämän mu-

kaisesti on humanistinen ja ekologinen yhteiskunta — elvyttämällä kansalaisuuden ja poliittisten vapauksien historialliset ihanteet. “Selkeästi *poliittisten* ajatusten joukkona, kommunalismi pyrkii elvyttämään ja edistämään kaupungin (tai *kommununin*) kehitystä muodossa, joka on sopiva sen suurimpien potentiaalien ja historiallisten perinteiden kanssa.”¹

Kommunalismin poliittinen puoli — vapaudenhenkinen kunnallispolitiikka — on suuri yritys luoda vapaudenhenkinen hallintomuoto, joka perustuu vapaiden kuntien konfederaatioille. Kunnat itsessään tulee muuttaa suoriksi demokratioiksi, jotka poliittisesti rakentavat itsensä kansalaisten foorumien ympärille, joilla on valta tehdä yleisiä päätöksiä julkisesta hyvinvoinnista ja yhteiskunnallisesta kehityksestä. Kommunalistisessa näkemyksessä nämä kunnalliset yleiskokoukset on yhdistetty konfederaalisiin verkostoihin, jotka tekevät mahdolliseksi alueiden laajuisen koordinaation ja vaihdon sekä se sisältää tuotannon ja jakelun kunnallistamisen. Tämä poliittinen näkemys ei tule tyhjältä, vaan se on kasvanut historiallisesta kokemuksesta demokratiasta ja yhteiskunnallisesta järjestäytymisestä. “Hyvin radikaalilla tavalla,” Janet Biehl selittää, “vapaudenhenkinen kunnallispolitiikka kulkee politiikan juurille, elvyttääkseen suoran demokratian ja laajentaakseen sitä sekä sitä tukevat järkevät ja eettiset hyveet ja tavat.”²

Vapaudenhenkinen kunnallispolitiikka ei ole pelkästään yritys laajentaa julkista vaikutusvaltaa poliittisissa prosesseissa, luoda “enemmän demokrati-aa”, tai parempaa julkista hallintoa — sen kamppailu demokratian, kunnallistamisen ja konfederaloitumisen puolesta täytyy ymmärtää keskeisenä kommunalistisen järkevän yhteiskunnan puolesta käytävän kamppailun osana, jossa ihmiskunnan (kansalaisiksi tulleen) itsemäärittäminen ja itsekehitys tehdään mahdolliseksi, luoden rakenteen ja kulttuurin poliittiselle ja eettiselle harkinnalle joka antaa ihmisille järkevän ja luovan roolin luonnossa.³ Sellaisenaan tämä poliittinen näkemys valistaa kommunalistista yritystä institutionalisoida valta vapauden, järjen ja yhteiskunnallisen kehityksen palvelukseen. Vaikkakin se esittää käsinkosketeltavan ja käytännöllisen poliittisen lähestymistavan, vapaudenhenkistä kunnallispolitiikkaa ei voi koskaan nostaa pois sen perustaltaan yhteiskuntaekologiassa tai riistää siltä sen näkemystä järkevästä yhteiskunnasta.

Pikemminkin kommunalismi saa sen *vallankumouksellisen hengen* nime-

¹Murray Bookchin, “Kommunalistinen projekti”, *Communalism: International Journal for a Rational Society* #2 (Helmikuu 2002). Korostus alkuperäisessä.

²Janet Biehl, *Yhteiskuntaekologian politiikka*, Työryhmä kommunalismin edistämiseksi Suomessa, s.11. Tämä kirja on helppotajuinen ja tiivis esittely kommunalismin poliittisista ajatuksista.

³Bookchin väittää, että oikeasti järkevässä ja ekologisessa yhteiskunnassa ihmiskunnasta tulee “luonto josta on tullut itsetietoinen.” Tämä, kuten Bookchin on huomauttanut, on olemassa nykyisesti vain potentiaalina: “Emme ole sen enempää luonto itsetietoiseksi tulleen, kuin olemme ihmiskunta tietoiseksi tulleen”. Murray Bookchin, *The Ecology of Freedom: The Emergence and Dissolution of Hierarchy* (1982; uudelleenjulkaistu uuden esipuheen kanssa, Montreal, Black Rose Books, 1991), s.315–316

nomaan *dialektisesta* arvomaailmasta, joka on suunnattu ihmiskunnan historian ja yhteisöjemme todellisten, mutta usein hylättyjen, potentiaalien esiin tuontiin. Itseasiassa se yhdistää sen yleistetyn historiallisen näkemyksen analyysiin erityisistä olosuhteista ja mahdollisuuksista, pyrkien vetämään esiin sen mikä on järkevää jossain kehityksessä. Pyrkien tähän päämäärään, kommunalistit ottavat osaa käytännölliseen politiikkaan, pyrkien paljastamaan ja rakentamaan vapaudenhenkisten instituutioiden päälle ja sulauttamaan ne jälleen niiden julkisten hyveiden kanssa, jotka voivat antaa niille elinvoimaa. Tämä kehityksellinen lähestymistapa tulee selkeästi etualalle kommunalismiin havainnossa että “kommuuni on piilossa ja vääristyneenä kunnanvaltuustossa; sektio on piilossa ja vääristyneenä naapurustossa ja sen yhteisökeskuksissa; kaupunginkokous on piilossa ja vääristyneenä kaupunkikunnassa; ja kunnalliset konfederaatiot ovat piilossa ja vääristyneinä kaupunkien ja kuntien alueellisissa verkostoissa.” Kommunalistit pyrkivät “kaivamaan esiin, kunnostamaan ja rakentamaan näiden piilotettujen instituutioiden päälle, siellä missä niitä jo on, sekä rakentamaan ne sinne missä niitä ei vielä ole,” että “luotaisiin olosuhteet historiassa edeltäjää vailla olevalle yhteiskunnalliselle vapaudelle”⁴

Tunnistamalla kunnan keskeiseksi alueeksi politiikalle ja kansalaisuudelle, vapaudenhenkinen kunnallispolitiikka rohkaisee osanottoa paikalliseen julkiseen elämään — että sen foorumit, yleiskokoukset, komiteat ja neuvostot uudelleenrakennettaisiin ja tehtäisiin elinvoimaisiksi — tähän kuuluu myös voimakas osanotto vaaleihin, että esiteltäisiin ja kamppailtaisiin kommunalististen ajatusten puolesta. Vallankumouksellisena politiikkana, sen täytyy ruumiillistaa *asteittaiset vaiheet* sen ihanteita kohti, tai se saattaa menettää tajun suunnasta ja jäädä solmuun näennäisesti radikaaliin reformismiin paikallisella tasolla tai eristyneiden vaihtoehtoisten yritysten luontiin. Tässä mielessä, kommunalististen *ihanteiden* täytyy antaa selkeä *suunta* liikkeelle, joka pyrkii suoraan demokratiaan, sekä kommunalististen radikaalien täytyy taata että liike kykenee esittämään lopullisen näkemyksensä *samalla kun se taistelee* sen välittömämpien päämäärien puolesta.⁵

⁴Biehl, *Yhteiskuntaekologian politiikka*, s.143. Itseasiassa, vapaudenhenkisen kunnallispolitiikan päämäärä demokratisoida nykypäivän tasavaltalaiset järjestelmät puolustamalla ja laajentamalla kansalaisten vapauksia ja oikeuksia sekä radikalisoimaan tämän demokratian antamalla sille myös sosiaalinen, kulttuurillinen ja taloudellinen agenda seuraa tästä dialektisesta ylläkkeestä.

⁵Lue Eirik Eiglad, “Perusta kommunalistiselle ohjelmalle: filosofinen, poliittinen ja käytännöllinen lähestymistapa”, *Left Green Perspectives* #40 (Helmikuu 1999); korjattu ja uudelleenjulkaistu *Communalism: International Journal for a Rational Society* #6 (Maaliskuu 2005)

Status quon ylittäminen

Se on fakta, että elämme irrationaalisessa yhteiskunnallisessa järjestyksessä, joka *luo* yhteiskunnallisia ongelmia ja konflikteja. Vaikkakin meidän täytyy ottaa osaa päivittäisiin kamppailuihin parantaaksemme yhteiskunnallisia olosuhteita, emme voi tyytyä pelkkään “aktivismiin”, joka varmasti jää rajoitetuksi olemassaolevaan yhteiskunnalliseen järjestykseen. Irrallisena yksikään perustava yhteiskunnallinen tai poliittinen aihe ei voi tulla täysin ratkaistuksi nykyisessä yhteiskunnassa. Huomion asettaminen pelkästään välittömiin vaatimuksiin — ja sen mukaisesti nykyisten ongelmien ja konfliktien *pohjalla olevien syiden* huomiotta jättäminen — on, suoraan sanoen, kompromissin teko henkilökohtaisesti ja merkityksekkään tulevaisuuden suhteen.

Kun vastassa on yhteiskunta, joka on täysin vastakkaisella puolella suhteessa luontoon sen nousevan voiton ja kuluttajien markkinoiden puolesta käymän jatkuvan kamppailun takia, sekä itseasiassa ristiriidassa oman itsensä kanssa — jolle on leimallista terävät erot yhteiskunnallisissa hierarkioissa ja kilpailevien luokkaetujen välillä — radikaalien täytyy kehittää lähestymistapa, joka pyrkii *perustavanlaatuisesti eroamaan* tästä yhteiskunnallisesta järjestyksestä. Tämä tulee vaatimaan rohkeaa ja selvästi sanottua uutta politiikkaa, joka pyrkii “uudelleenrakentamaan yhteiskunnan”; sen instituutiot, tavat ja arvot. Kamppailussamme yhteiskunnallisen vapauden ihanteiden puolesta — sekä yhteiskunnallista eriarvoisuutta, epäoikeudenmukaisuutta ja ekologista tuhoa vastaan — emme voi hyväksyä ehtoja, jotka status quo asettaa, koska itse yhteiskuntarakenteen hyväksyy ja levittää vallan puutetta, epätasa-arvoa ja epätoivoa.

Radikaaleina meillä on velvollisuus tehdä kamppailusta riittävän yhteiskunnallisten muutosten puolesta yleisen valistuksen projektiksi. Tämän takia ensimmäinen päämäärä jokaisessa aiheessa jota käsittelemme, ja itseasiassa jokaisessa kampanjassa johon otamme osaa, täytyy tämän takia olla yleisön *opettaminen* ja *radikalisointi* yhteiskunnallisen ja poliittisen aktivisimme kautta, *eikä ensisijaisesti* kyseessä oleva aihe. Samalla kun otamme osaa välittömiin aiheisiin, meidän täytyy tämän takia valaista riittäviä olosuhteita ongelmien juurien tuhoamiseksi, eikä pelkästään niiden vahinkojen lieventämiseksi. Meidän täytyy kysyä kaikki vaaditut kysymykset, jotka liittyvät kyseiseen aiheeseen, sekä yleistää se ja asettaa se muiden radikaalien vaatimusten kontekstiin.

Radikaalissa perinteessä tämä ei ole mitenkään uusi ajatus. Ainakin siitä lähtien kun Marx ja Engels julkaisivat kuuluisan *Kommunistisen manifestin* (helmikuussa 1848), työväenluokan liikkeet ovat esittäneet ja kamppailleet kokonaisen vaatimus joukon puolesta, pyrkien asettamaan ne sopivaan historialliseen kontekstiin.⁶ Kamppailut työpäivän lyhentämisen, parempien

⁶Marxilaiset ovat, Marxin ja Engelsin perustavan aineellisten *ennakko-oletuksien* samoin kuin sosialismin *siirtymäkauden* tarpeellisuuden takia aina säilyttäneet kehityksellisen näkökannan socialististen vaatimustensa esiintuomisessa.

työolosuhteiden ja liittoutumisoikeuden puolesta, samoin kuin vielä erityisempien aiheiden, liitettiin vaatimukseen työläisten hallintaan ja haltuunottoon. Varsinkin erinäisillä Sosiaalidemokraattisilla puolueilla, ryhmillä ja liikkeillä jotka ilmaantuivat, oli joukko vaatimuksia jotka valaisivat lyhytaikaisia päämääriä, samoin kuin vallankumouksellisia pitkäaikaisia päämääriä. Kuitenkin todellinen suhde eri vaatimusten välillä jäi usein käytännössä epäselväksi, ongelma josta tuli selkeämpi kun radikaalit työväenpuolueet saivat paikkoja eduskunnissa ja poliittista vaikutusvaltaa. Asteittain nämä liikkeet kasvattivat lyhytaikaisten päämäärien korostustaan, tehden aikanaan sitoumuksen proletaariseen vallankumoukseen vain etäisen ihanteen, joka oli täysin irrallaan heidän oikeasta poliittisesta toiminnastaan. Vuonna 1899, yrityksessä päivittää Marxilaisuutta, Eduard Bernstein väitti että “sosialismin lopullinen päämäärä, mikä ikinä se onkin, ei tarkoita mitään minulle; itse liike on kaikki.” Vaikkakaan Bernstein ei koskaan saanut kovin paljoa sympatiaa “revisionismilleen”, hänen pragmaattiset ehdotuksensa muuttuivat “yhä enemmän hänen puolueensa alitajuisiksi käytännöksi.”⁷ Sosiaalidemokratia pyrki kiihkeästi parantamaan työväenluokan olosuhteita, samalla kun se vältti suoraa yhteenottoa porvarillisen järjestyksen kanssa, sekä — huolimatta sen vallankumouksellisista juurista — se alkoi yhä enemmän tarkoittamaan reformistista “minimalismia” ja vain hiukan sitä enemmän, sekä Saksassa, proletaarisen radikalismien ydinalueella, ja muualla. Näin klassinen sosiaalidemokratia menetti asteittain välttämättömän *sillan* sen välittömien vaatimusten ja sen pitkäaikaisten näkemysten välillä.⁸

Kuitenkin tämän kaltainen “minimalismi” ei rajoittunut proletaarisiin puolueisiin. Samanaikaisesti ilmaantui vallankumouksellisia syndikalismien muotoja, jotka pyrkivät muuttamaan työläisten liitot, kuten ammattiliitot ja tehdaskomiteat, varsinaisiksi taistelujärjestöiksi, jotka olisivat tarpeellisia muuttamaan pääoman vastaisen kamppailun luokkasodaksi. Proletariaatin tuli vapauttaa itsensä, syndikalistit väittivät, ilman puoluejohtajien reformismia ja porvariston kanssa tehtyjä kompromisseja, ja näin vaatimukset työläisten hallinnasta muuttuivat keskeiseksi opinkappaleeksi, joka oli johdonmukaisesti yhdistetty päivittäiseen kamppailuun. Anarkistisen ja populistisen insurrektionalismin kannatuksen sijaan, syndikalistit pyrkivät romahduttamaan kapitalismin laajan työläisjoukon tekemän yleislakon kautta. Vaikkakin monet syndikalistit väittivät, että lopullinen päämäärä kehittyisi kamppailusta itsestään, työläisistä ja heidän itsetoiminnastaan, ammattiliittoja tuli pitää

⁷“On vain vähän epävarmuutta että hänen argumenttiensa yleinen suunta, tarkemmin sanoen vallankumouksen vastaisuus, asteittaisuus ja taipuvaisuus kompromisseihin, oli hänen puolueensa enemmistön suosimaa.” Gary P. Steenson, *“Not one man! Not one penny!” German Social Democracy, 1863–1914* (Pittsburgs, University of Pittsburgh Press, 1981), s. 212

⁸Täytyy huomauttaa että Lev Trotski esitti samankaltaisen kritiikin Kolmannen internationaali (Comintern) päätöksiä vastaan 1930-luvulla. Tämä johti Trotskin kirjoittamaan ohjelmat Ranskalaisille työväenluokan puolueille ja hän jää ainoaksi sosialistiseksi teoreetikoksi, joka vakavasti käsitteli siirtymäkauden ohjelman aihetta.

“tulevan sosialistisen talouden sosiaalisena ytimenä.”⁹ Kuitenkin sen periaatteessa *ouvrieristinen* näkemys sisälsi syvälle juurtuneen spontaaniuden ja anti-intellektualismin, sekä syndikalismi jäi ansaan ammattiliittojen päivittäiseen kamppailuun huolimatta sen vallankumouksellisista ihanteista, mikä vakaaseen tahtiin syövytti sen vallankumouksellisia ja vapaudenhenkisiä osia.¹⁰

⁹Rudolf Rocker, *Anarchism and Anarcho-syndicalism* (London: Freedom Press, 1988), s.26

¹⁰Merkittävät anarkistit kuten Errico Malatesta varoittivat syndikalismissa piilevästä reformismista. “Lyhyesti sanoen, ammattiliitot ovat luonteelta reformistisia, eivätkä koskaan vallankumouksellisia”, kuului hänen väitteensä. Errico Malatesta, *Umanità Nova* (Huhtikuu 6. 1922), uudelleenpainettu *“Errico Malatesta: His Life and Ideas”, toim. Vernon Richards (London: Freedom Press, 1993), s. 117* Se että toimii pelkästään sen pohjalta mikä on todellista ja faktaa, kunakin hetkenä, taantuu väistämättä *Realpolitikiin*, joko parlamentaarisisissa puolueissa tai ulkoparlamentaarisisissa liikkeissä.

Toisaalta, eri *anarkistiset* suuntaukset ottivat “maksimalistisen” kannan, kannattaen “suoraa toimintaa” ja “teon propagandaa”, jossa ensisijainen päämäärä ei ollut saavuttaa poliittisia oikeuksia tai taloudellisia myönnytyksiä, vaan tarjota kipinöitä, jotka voisivat rohkaista massojen itseluottamusta ja sytyttää kansannousun. Itseasiassa, useissa maissa “maksimalismista” tuli leima, jota käytettiin kuvaamaan tinkimätöntä vallankumouksellisuutta (varsinkin Venäjällä). Maksimalistit, jotka erkanivat Sosialistisesta vallankumouksellisesta puolueesta syksyllä 1905 — julistaen “välittömän täyden maksimiohjelman puolesta käytävän kamppailun välttämättömyyttä, tarkemmin sanoen täyden sosialismin puolesta, joka on rakennettu epäpoliittiselle pohjalle” — olivat Volinen sanoin “hyvin lähellä anarkismia.”¹¹ Anarkistien “epäpoliittinen” kanta on johtanut ylivoimaiseen huomioon otetaan huomioon sitä mitkä olisivat tarpeellisia ja loogisia asteita lähestyä ihanteellista yhteiskuntaa. Merkittävä Saksalainen anarkisti Gustav Landauer jopa väitti että “anarkismi liitty tulevaisuuteen, vaan nykyisyyteen,” ja sen takia siinä “ei ole kyse vaatimuksista, vaan elämisestä.”¹² Itseasiassa, anarkistit ovat harvoin edistäneet *ohjelmia*, lukuunottamatta esityksiä pelkistä periaatteellisista kannoista, mikä on loogista koska anarkistinen yhteiskunta käsitetään usein, ei ihmisten edistyksen käsitteillä, vaan poistamalla “taantuma lakiin, hallitukseen ja sortoon.”¹³ Jopa merkittävät teoreetikot, kuten Bakunin ja Kropotkin uskoivat lopulta että anarkismi tulisi olemassaolevaksi ja kukoistavaksi heti kun kaikki valtiot ja hallitukset olisi poistettu, koska tavallisilla ihmisillä oli “vaistot” “vallankumoukseen,” “solidaarisuuteen” ja “molemminpuoliseen apuun”. Kuitenkin tämän kaltaiset historiattomat harhat ovat osoittautuneet hyvin vahingollisiksi ja anarkistit ovat “maksimalistisen” kantansa takia siirtäneet itsensä passiiviseen rooliin yhteiskunnallisessa kehityksessä, vaatien ehdottomasti ihanteellisia henkilökohtaisia peräänantamattomuuden käsitteitä, kanta joka itseasiassa vaatii äärimmäisen suosiollisia olosuhteita saadakseen enemmän kuin vain pienen vähemmistön kannattajia.¹⁴

Radikaalien täytyy pyrkiä ottamaan aktiivinen (tai itseasiassa, mitä keskeisin) rooli yhteiskunnan kehityksessä, eikä hyljeksi siihen liittyviä julkisia vastuita. Meidän täytyy proaktiivisesti *luomaan* kaikkein suosiollisimpia olosuhteita menestyksekkäälle vallankumoukselliselle irtaantumiselle olemassaolevasta yhteiskunnallisesta järjestyksestä. Tämän takia, meidän täytyy keskustella ja määritellä kuinka voimme sopeuttaa kaikkein pitkäkantoisimmat yhteiskunnalliset näkemyksemme kaikkein välittömiin aiheisiin. Vallankumouksellisen politiikan ja yhteiskunnallisen lähestymistavan täytyy sisältää monia vaatimuksia, aina kaikkein välittömmistä kaikkein näkemyksellisempiin, ja näiden vaatimusten välisen suhteen määrittäminen on keskeistä johdonmukaisen vallankumouksellisen praksiksen kehittymiselle. Että luotaisiin uusi politiikka — potentiaalisesti merkitysrikas laajoille väestönosille — jolla on välitöntä käytännöllistä tärkeyttä, samalla kun osoite-

Aivan liian kauan vasemmisto on antanut poliittisen aloitteen mennä kä-

taan status quon *ylli*. Tämän lisäksi radikaalien täytyy pyrkiä yhdistämään ja ilmaisemaan yleistä tyytymättömyyttä poliittisessa liikkeessä, joka työskentelee johdonmukaisesti valistukseen ja radikalisoidakseen tavallisia asukkaita, samalla kun se kamppailee aktuaalisten yhteiskunnallisten parannusten ja poliittisen edistyksen puolesta.

Vaatimuksien määrittely

Kommunistit väittävät että tuon kaltaisen liikkeen täytyy käyttää vallankumouksellista *ohjelmaa* — tietoisesti pyrkien välttämään vaarat, jotka on sekä “minimalismissa” sekä “maksimalismissa” — joka muodostuu *siirtymävaatimusten järjestelmästä*, joka käsittelee sekä välttämättömiä sekä riittäviä olosuhteita vallankumoukselliseen muutokseen. Että käsiteltäisiin tätä haastetta riittävästi meidän tulee aloittaa määrittelemällä sen mitä pidämme olennaisena eri vaatimuksille.

Ensimmäiseksi meidän tulee harkita *maksimi* vaatimuksiamme. Nämä ovat, kuten käsite itsessään ehdottaa, lopullisia yhteiskunnallisia ratkaisuja, jotka saavat juurensa pitkántähtäimen näkemyksestäme järkevistä yhteiskunnasta. Maksimi on se mikä on *ihanteellista*. Maksimivaatimuksia täytyy siis pitää lopullisina ratkaisuinamme nykyisiin haasteisiin, mikäli meidän pitkántähtäimen päätöksemme eivät aio olla likinäköisiä (olemassaolevan yhteiskunnallisen järjestyksen ehdollistamia), ja niiden tulisi olla täysin edustavia poliittista aktivismiamme pohjustavien *periaatteiden* kanssa.¹⁵

Tämän jälkeen, meidän täytyy harkita *minimi* vaatimuksiamme. Jälleen, terminologia viittaa siihen, että nämä ovat lyhytaikaisia ratkaisuja välittömiin aiheisiin, itseasiassa, ne ovat vähintä mitä voimme vaatia. Nämä ovat konkreettisia vaatimuksia, joita täytyy nostaa esiin, joilla on suoraa relevanssia poliittiseen tilanteeseen, koska ne ilmaantuvat tietyssä historiallisessa kontekstissa olevien ihmisten ihmisten tarpeista ja tilaisuuksista. Kontrastina maksimivaatimuksille, minimivaatimukset ovat tämän takia ehdollistettuja, tilannekohtaisia ja suhteellisia, mikä tarkoittaa että ne voivat saada merkittävästi erilaisia muotoja eri maissa ja eri alueilla. Toinen tärkeä puoli joka täytyy huomata on se fakta, että yksikään minimivaatimus ei, itsessään, erkane yhteiskuntajärjestyksestä. Toisin sanoen, minimivaatimukset eivät ole ainoastaan vastauksia välittömille aiheille, vaan ne ovat myös välittömästi saavutettavissa omassa sosiaalisessa ja poliittisessä kontekstissaan.

Kolmanneksi, meidän tulee määritellä mikä on luonteenomaista *siirtymäkauden* vaatimuksillemme. Lyhyesti sanoen, siirtymäkauden vaatimukset ovat *linkkejä* minimi ja maksimivaatimusten välillä ohjelmassamme. Samalla kun maksimivaatimuksemme vaativat perustavaa yhteiskunnallista muutosta että ne voidaan aktualisoida, minimivaatimuksemme voidaan saavuttaa olemassaolevassa yhteiskunnassa — itseasiassa, välittömästi —, siirtymäkauden vaatimusten tehtävä on periaatteessa tarjota ohjelmallinen yhteys sen välillä mikä on mahdollista nyt ja sen kanssa mikä on haluttavaa huomiseksi. Niiden tarkoitus on valaista siirtymää nykypäivän realiteeteista lopullisiin yhteiskunnallisiin näkemyksiimme ja se saa elävyyden poliittisen käytännön ohjelmallisen sitoumuksen kautta. Tavoite tässä on yhdistää periaatteellinen pitkäaikaisten näkemysten perusta lyhytaikaisten vaatimusten tärkeiden kanssa, että saavutettaisiin vallankumouksellinen ohjelma, joka on hyvin varustautunut käyttämään konkreettisia historiallisia tilanteita periaatteellisella tavalla.¹⁶

Kommunistinen ohjelma

Kommunistisen ohjelman täytyy sisältää tuon kaltainen joukko siirtymäkauden vaatimuksia, jotka kulkevat välittömästi ihanteelliseen. Ohjelman täytyy pyrkiä käsittelemään kaikkia tärkeitä sosiaalisia, poliittisia, taloudellisia ja ekologisia aiheita, ja luoda näin poliittinen kontekstuaalisuus, jossa liike voi kypsyä ja voimistua. Samalla kun se pyrkii ratkaisemaan edessämme olevat välittömät aiheet, liikkeen tulee myös laajentaa noita ai-

heita niin että liike kasvaa kamppailun myötä. “Riippumatta siitä saavutetaanko tiettyä reformia vai ei, sitä aihetta joka loi tarpeen sille tulee laajentaa, asettaa aina vain laajemmin yhteiskunnallisin käsittein ja yhdistää vähemmän itsestään selviin, mutta siihen liittyviin yhteiskunnallisiin vääryyksiin, kunnes yhdistynyt näkökanta ilmaantuu näennäisesti irrallisista osasista ja käy haastamaan olemassaolevan yhteiskunnallisen järjestyksen pätevyyden.”¹⁷ Asian ydin on nimenomaan siinä kuinka tehdä vallankumouksellisista vaatimuksista käytännöllisesti hahmotettavissa olevia väestölle yleisesti, sekä samanaikaisesti antaa kamppailulle konkreettisten reformien puolesta vallankumouksellinen sisältö — hylkäämättä koskaan liikkeen valistavia vastuita. Tähän päämäärään pyrkiessämme ohjelmallinen konteksti on kaikkein tärkein, koska se sisältää kaikki seikat jotka ovat tarpeellisia kattavan systemaattisten siirtymäkauden vaatimusten esittämiseksi.

Kaikille “yhteiskuntaa uudelleenrakentamaan” pyrkiville organisaatioille siirtymäkauden ohjelma tarjoaa voimakkaan työkalun, koska se käsittelee tärkeitä poliittisia kysymyksiä tavalla, joka selventää kansanliikkeen radikaaleja päämääriä. Järjestöjen täytyy aina olla valmiita esittämään radikalisoitu tai lievennetty versio sen poliittisesta ohjelmasta (sekä muutoksia sen siirtymäkauden korostuksiin), mutta kuitenkin ohjelmaan sisältyvien muotoilujen tulisi olla dynaamisia, ollakseen relevantteja muuttuvissa poliittisissa tilanteissa. Kun systematisoimme vaatimuksiamme meidän tulisi aina pitää ideologinen johdonmukaisuus, tähdäten luomaan ohjelman, joka on enemmän kuin pelkkä vaatimusten kokoelma. Haaste on nimenomaan siinä miten ilmaista vaatimukset tavalla, joka on yhteydessä kaikkein arvostetuimpien periaatteidemme kanssa, samalla kun tarjoamme käytännöllistä ohjausta oikeissa päivittäisissä kysymyksissä. Vaatimustemme dynaaminen muotoilu on tärkeää, että voimme ylläpitää poliittisen ohjelmamme keskipisteen ja valistavan roolin.

Tämän lisäksi kommunalistiselta kannalta on ratkaisevan tärkeää yhdistää nämä vaatimukset uusiin kansanvallan instituutioihin. Radikaalit yhteiskunnalliset muutokset lepäävät lopulta sen päällä missä onnistumme luomaan uusia foorumeita julkiselle osanotolle poliittisissa aiheissa, että kansalaiset voivat käsitellä kaikenlaisia tärkeitä taloudellisia, kulttuurillisia ja ekologisia aiheita sekä ottaa haltuunsa yhteiskunnallisen kehityksen. On erityisen tärkeää että omien minimivaatimusiimme tulisi mahdollisimman usein olla sidottuja yleiseen kansalaisten valtaan saattamiseen liittyviin aiheisiin. Vaatimus kasvavalle kansalaisten osanotolle ja vallalle on itsessään keskeinen siirtymäkauden vaatimus, jonka ympärille kommunalistinen ohjelma voidaan rakentaa. Samanaikaisesti, ilmaantuvat demokraattiset kunnalliset yleiskokoukset ja valtuustot ovat sellaisenaan loistavia foorumeita, joissa levittää radikaalin ohjelman kehittämiä ajatuksia.

Ohjelmat poliittisessa kamppailussa

Kehittyntä ohjelmaa täytyy käyttää kaikessa toiminnassamme sekä kontakteissamme median kanssa. Meidän täytyy kattavasti käyttää ohjelmaa selittääksemme omia poliittisia vaatimuksiamme ja pyrkimyksiämme. Vaikkakin liikkeen maksimi vaatimusten tulisi olla korostettuja aina kun se vain on mahdollista, meidän tulisi käyttää tarmokkaasti minimivaatimuksia asettaaksemme julkisen huomion radikaaliin ohjelmaamme ja auttaaksemme radikaalia järjestöämme saamaan uskottavuutta, samoin kuin käsitelläksemme niitä erityisiä aiheita, jotka ovat edessämme kunakin hetkenä. Tässä kohdin joudun korostamaan, että emme tarvitse *kaavoja*, jota sovelletaan kaikkiin tilanteisiin, vaan pikemminkin poliittisen lähestymistavan, joka soveltuu käsittelemään yhteiskunnallista muutosta ja siirtämään poliittista ilmastoja ja olosuhteita. Poliittinen muutos on ennen kaikkea historiallinen *prosessi*. Poliitiikkamme täytyy ruumiillistaa “*muuttuva ja muodostuva näkökanta* — käsite politiikasta ja kansalaisuudesta, joka voi lopulta muuttaa kaupunkoja ja urbaaneja megalopoleja, sekä eettisesti kuin myös tilallisesti, ja poliittisesti samoin kuin taloudellisesti.”¹⁸ Vapaudenhenkisen kunnallispolitiikan politiikka on ennen kaikkea prosessi, mutta tuon ei tule tarkoittaa että voimme antaa itsemme olla välinpitämättömiä tai

sistään ja on toiminut vain puhtaasti puolustavissa toimissa ja strategioissa. Useimpien kansanliikkeiden ja radikaalien teoreetikkojen “maksimi päämäärä” vaikuttaa olevan pelkästään puolustaa ja voittaa takaisin perinteisen sosiaalidemokratian saavutuksia tai raapia kokoon väliaikaisia “vapautettuja alueita”, jotka eivät millään lailla haasta nykyistä järjestelmää. Kuitenkin on ilmaantunut kasvava julkinen mielenkiinto osanottavaan demokratiaan ja paikallisiin poliittisiin kokeiluihin. Vapaudenhenkisten vasemmistolaisten ei tule päästää käsistään tätä tilaisuutta rakentaa merkitysrikas uusi politiikka ja täyttää tyhjiö, joka on syntynyt vanhan vasemmiston kuoleman myötä.

vähöksyviä strategian ja taktiikoiden roolista poliittisessa kamppailussa: me tarvitsemme tietoisien sekä suunnan omaavan poliittisen lähestymistavan, joka silti jää joustavaksi ja luovaksi.

Että säilytettäisiin utooppinen puoli poliittisessa työssämme, missä meitä ohjaa eettisesti juurtuneet ihanteet siitä kuinka yhteiskunta tulisi organisoida, radikaalien aktivistien täytyy pyrkiä muodostamaan järjestöjä, joilla on selkeät periaatteet ja johdonmukaiset teoriat. Loppujen lopuksi, kuten Eric Voegelin kerran huomautti, ihanteet ovat “sirpaleita utopiasta.” Johdonmukaisen poliittisen käytännön kautta järjestöt voivat saada ihanteensa loistamaan. Käytännöllinen poliittinen työ tulee näin tavaksi puolustaa omia periaatteitaan ja olla antamatta “yksittäisten aiheiden” “tulla tielle”, ja sumentamaan pitkälle kurottuvia radikaalin liikkeen päämääriä. Tärkeää on ottaa kiinni tilaisuuksista periaatteellisella tavalla: ja esittää ihanteet jonain konkreettisena ja mahdollisena. Emme ainoastaan tarvitse teoriaa, joka on prosessuaalinen ja utooppinen, vaan me tarvitsemme omistautuneen järjestön, joka on sitoutunut demokraattiseen politiikkaan ja huolelliseen tehtävään demokratisoida kunta kunnan jälkeen, sekä alue alueen jälkeen.

Esittäessämme ohjelmaa meidän tulee olla herkkätunteisia suhteessa kulttuurillisiin, poliittisiin ja taloudellisiin muutoksiin. Kaikki minimivaatimuksemme riippuvat aineellisista ja kulttuurillisista seikoista ja suuressa määrin myös siirtymäkauden vaatimuksemme, tai ainakin niiden keskipiste ja korostus. Historialliset tilanteet ja julkisen tietoisuuden määrä määrittävät poliittisen ohjelmamme *siirtymällisen asteen*. Meidän täytyy ottaa huomioon, se mikä on mahdollista tänä päivänä, arvioidessamme konkreettisia prioriteetteja. Varmastikin tilaisuuden noustessa, meidän täytyy koittaa “työntää historiaa eteenpäin” ja aloittaa vallankumouksellinen irtaantuminen olemassaolevasta yhteiskunnasta. Kuitenkin vallankumouksellisten liikkeiden tulee olla varovaisia, että ne eivät marginalisoi itseään, pyrkien sen sijaan esittämään täysin radikaalit vaatimuksensa julkiseen mielipiteeseen sopivalla tavalla. Täytyy saavuttaa varovainen tasapaino julkisen mielipiteen edellä olemisen sekä täysin siitä irrallaan olemisen välillä: aidot vallankumoukselliset järjestöt ovat aina olleet julkista mielipidettä ja historiallisia tilanteita edellä, mutta niiden kehittyneet ajatukset täytyy esittää käsitettävällä tavalla. Ohjelmalliset vaatimukset auttavat pitämään käytännöllisen huomion joukossa erilaisia historiallisia olosuhteita.

Meidän täytyy aloittaa julkisen kentän uudelleen luomisen prosessi, sekä saada takaisin suora asukkaiden hallinta kunnissa. Kommunistiselta kannalta on itsestään selvää, että julkinen vallansaanti on keskipisteessä oleva vaatimus siirtymäkauden ohjelmassa, sen ollessa vaatimus johon niin monet lopulta nojaavat. Kommunistinen ohjelma tulisi kehittää kaikille alueille, että niiden muoto muutettaisiin suoriksi demokratioiksi. Kommunistisen liikkeen päämäärän täytyy olla kuntien muuttaminen ja vahvistaminen, sekä lopulta uuden institutionaalisen rakenteen luominen aidolle ruohonjuuritason vallalle. Ajallaan näiden rakenteiden kautta me voimme haastaa ja kohdata taistelussa kansallisvaltion ja keskitetyt taloudelliset suuryritykset. “Vapaudenhenkinen kunnallispolitiikka pyrkii kääntämään jännitteen kuntien ja valtion välillä, tullakseen vastustavaksi kaksoisvallaksi, joka tulee sopivissa olosuhteissa lopettamaan valtion ja korvaamaan sen yhteiskunnallisen hallinnon konfederaalisella muodolla.”¹⁹

“Toisenlainen maailma on mahdollinen”, näin sanotaan usein uusissa liikkeissa. Tämä onkin totta, mutta ainoastaan jos olemme valmiita ottamaan osaa julkiseen kenttään asettaaksemme agendan, sekä edistääksemme hyökkäävää vasemmistolaista politiikkaa. Radikaali osanotto paikallisiin vaaleihin on *rubicon*, joka vapaudenhenkisten vasemmistolaisten on ylitettävä, että he voittaisivat maaperää joukosta siirtymäkauden vaatimuksia, jotka osoittavat oikeasti vapaata ja tasa-arvoista yhteiskuntaa kohti.